

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 650/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, Štefánikova 14, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 168/2017 z 27. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ako aj priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozhodnutia a ostatných listín vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 3 C 15/2014 z 30. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), ktorou sa domáhal určenia, že jeho právo na zabezpečenie náhradného bytu vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 6 C 290/2010 z 12. marca 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 396/2013 z 27. januára 2014 (spolu ďalej len „pôvodné rozsudky“) nezaniklo. Krajský súd napadnutým rozhodnutím po odvolaní sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľa uznesením č. k.

6 Cdo 124/2019 z 30. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol a rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania.

3. Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu stotožňuje v celom rozsahu a skonštatoval správnosť jeho dôvodov. K podstatným odvolacím námietkam sťažovateľa zaujal názor, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Okresný súd totiž vykonal náležité dokazovanie pre zistenie dôležitých skutočností pre rozhodnutie o žalobe, ako aj relevantnosti tvrdení žalovaného. Krajský súd na zdôraznenie správnosti záverov a postupu okresného súdu poukázal na § 5 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami v znení neskorších predpisov. Neobstojí námietka sťažovateľa, že na preukázanie zabezpečenia bytovej náhrady nepostačuje iba predloženie ponuky bez pripojeného návrhu nájomnej zmluvy, ktorá nevyplýva zo spomenutého zákona, z Občianskeho zákonníka ani zo súdnej praxe. Podľa uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 129/2010 z 28. januára 2011 písomné vyhlásenie osoby, ktorá poskytne náhradný byt alebo náhradné ubytovanie, o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme s osobou, ktorá má byt vypratať, je potrebné považovať za jednostranný adresovaný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy – oferte. Na splnenie určitosti prejavu vôle postačuje, ak návrh na uzavretie zmluvy spĺňa aspoň podstatné náležitosti zmluvy. Krajský súd konštatoval, že písomné vyhlásenia [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vyhlásenia osôb“) o tom, že uzavru so sťažovateľom zmluvu o nájme (doručené sťažovateľovi 5. júna 2014), obsahovali všetky podstatné náležitosti navrhovanej nájomnej zmluvy podľa § 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj vôľu prenajímateľov uzavrieť so sťažovateľom nájomnú zmluvu. Sťažovateľ však v lehote 30 dní bez uvedenia relevantného dôvodu zmluvu neuzavrel. Absencia doby nájmu na predmetných vyhláseniach nespôsobuje obsahovú neurčitost' nájmu, pretože nejde o obligatórnu náležitosť zmluvy o nájme bytu vzhľadom na predpoklad uvedený v § 686 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Za nedôvodné považoval krajský súd námietky sťažovateľa vo vzťahu k osobám, ktoré urobili vyhlásenie. Z písomných vyhlásení je jednoznačne zrejmé, kto návrh na uzavretie nájomnej zmluvy robí (osoba je priradená k predmetu ponuky), návrh bol podpísaný navrhovateľmi zmluvy, obsahuje ich kontaktné údaje a záväzok na uzavretie zmluvy so sťažovateľom. Neuvedenie ďalších upresňujúcich údajov navrhovateľov nerobí návrh na uzavretie zmluvy neplatným z dôvodu neurčitosti subjektu. Pre posúdenie dôvodnosti neuzavretia nájomnej zmluvy nie je samo osebe podstatné, či vo vyhlásení bola určená lehota na prijatie 30 dní alebo kratšia, či žiadna. Určenie lehoty na prijatie návrhu nie je obligatórnou náležitosťou návrhu na uzavretie zmluvy a aj neskoré prijatie návrhu môže mať účinky včasného prijatia.

4. Podľa krajského súdu sa nemožno stotožniť s námietkou hrubého nepomeru výšky nájomného k nájomnému za byt, ktorý sa má vypratať. Občiansky zákonník rozlišuje dve kategórie náhradného bytu. Primeraný náhradný byt podľa § 712a ods. 1 Občianskeho zákonníka musí byť, čo sa týka rozlohy, vybavenosti, umiestnenia a výšky nájomného, zásadne rovnocenný vypratávanému bytu s prihliadnutím na životné a pracovné pomery nájomcu. Oproti tomu náhradný byt nie primeraný podľa § 712 ods. 2 Občianskeho zákonníka môže byť aj menšej rozlohy, nižšej kvality, menej vybavený, prípadne aj mimo obce, v ktorej je vypratávaný byt, avšak svojou veľkosťou a vybavením musí zabezpečovať ľudsky dôstojné bývanie nájomcu a členov jeho domácnosti, pričom pre tento prípad výška nájomného nie je pre splnenie povinnosti zabezpečiť bytovú náhradu

vôbec významná. Krajský súd, odhliadnuc od toho, že pôvodnými rozsudkami mal sťažovateľ uloženú povinnosť vypratáť služobný byt po tom, čo mu bude zabezpečený náhradný byt (nie primeraný náhradný byt), dodal, že kritérium výšky nájomného sa posudzuje len vo vzťahu k vypratávanému bytu. Teda výška nájomného musí zodpovedať obvyklej cene nájmu v danom čase a mieste za porovnateľný byt, ako je byt vypratávaný, a to aj v prípade, ak v doterajšom byte bolo nájomné regulované. Významné nie je ani sociálne hľadisko, pretože na prenajímateľov nemožno prenášať záťaž sociálne slabších osôb.

5. K námietke arbitrárnosti a odňatia možnosti konať pred súdom pre nevysporiadanie sa s návrhmi na vypočutie svedkov na preukázanie existencie osôb podávajúcich vyhlásenie krajský súd uviedol, že nevykonanie dôkazu môže viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a vecne nesprávnemu rozhodnutiu, avšak strana nemá právo na vykonanie každého ňou navrhnutého dôkazu. Rozhodovanie o tom, ktorý dôkaz vykoná, patrí výlučne súdu a nevykonanie dôkazu nemá vždy uvedený následok v podobe nesprávnosti, ak ide napríklad o nadbytočné a pre vec nevýznamné dôkazy. Podľa krajského súdu okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností. Samotné neuvedenie dôvodov okresného súdu, pre ktoré nevykonal navrhované dôkazy v odôvodnení svojho rozhodnutia, nezakladá jeho arbitrárnosť. Krajský súd dodal, že vzhľadom na správnosť ním preskúmaného rozhodnutia by vykonanie navrhovaných dôkazov bolo nadbytočné a z hľadiska posúdenia rozhodujúcich skutočností nepotrebné a nevhodné. Sťažovateľ neuviedol žiaden relevantný dôvod na vznik pochybnosti o existencii osôb, ktoré podpísali vyhlásenie o uzavretí nájomnej zmluvy alebo o autenticite vyhlásení. Doručením vyhlásenia žalovaného o zabezpečení náhradného bytu podľa krajského súdu spočívala ďalšia aktivita výlučne na sťažovateľovi. Neobstoja námietky o neposkytnutí súčinnosti žalovaným, ktorého navyše sťažovateľ v liste z 19. júna 2014 vyzval na neuskutočňovanie právnych krokov z dôvodu podania dovolania. Záver okresného súdu o nedôvodnosti žaloby založený na úvahe o zániku nároku sťažovateľa na bytovú náhradu bol podľa krajského súdu správny. Odvolacie námietky sťažovateľa neboli spôsobilé zmeniť správnosť záverov okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ argumentuje takto:

a) Krajský súd zmätočne reagoval na námietku sťažovateľa, že vyhlásenia pripojené k listu žalovaného nemali charakter kvalifikovaného návrhu zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. Stotožnil sa s argumentáciou o potrebe charakteru vyhlásení ako ofiery, avšak v odôvodnení uvádza, že argumentácia sťažovateľa je v celom rozsahu nedôvodná. Tieto protichodné konštatovania robia napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným.

b) Z odôvodnenia nie je možné určiť, či súd vysvetľuje súlad medzi vyhláseniami a náležitosťami oferty na uzatvorenie nájomnej zmluvy alebo náležitosťami oferty na uzatvorenie budúcej zmluvy o uzatvorení nájomnej zmluvy. V časti odôvodnenia súd tvrdí, že písomné vyhlásenia osôb obsahovali všetky náležitosti nájomnej zmluvy, v inej časti zasa, že tieto vyhlásenia obsahovali záväzok týchto osôb uzatvoriť so sťažovateľom nájomnú zmluvu (a nie prenajať byt). Tieto

konštatovania sú zmätočné aj s ohľadom na obsah vyhlásení, že nájomná zmluva bude uzatvorená po vzájomnej dohode strán. Objektívne nie je možné porozumieť vysvetleniu krajského súdu.

c) Krajský súd sa nevysporiadal s mimoriadne podstatnou námietkou pre rozhodnutie vo veci týkajúcou sa predpokladu nejakej vzájomnej dohody medzi vyhlasujúcimi osobami a sťažovateľom. V jej zmysle pri vyhláseniach nemôže ísť o návrh na uzatvorenie nájomnej zmluvy, takéto vyhlásenie vylučuje viazanosť navrhovateľa návrhu vôľou uzavrieť zmluvu. Krajský súd mal pri aplikovaní § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka správne právne posúdiť vec konštatovaním neexistencie vôle osôb podávajúcich vyhlásenia byť viazané návrhom na uzatvorenie nájomnej zmluvy. Nejde o ústavne konformný výklad, na základe ktorého je viazanosť oferenta ofertou daná aj v prípade, že oferent vyjadří vôľu uzatvoriť zmluvu až po vzájomnej dohode, a na základe ktorého je platná taká oferta, z ktorej nie je subjekt identifikovaný nezameniteľne.

d) Krajský súd vec nesprávne právne posúdil pri konštatovaní, že lehota v návrhu na uzatvorenie zmluvy kratšia ako 30 dní (vyplývajúca z § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka) nespôsobuje neplatnosť takéhoto návrhu, keďže zmluvu možno uzatvoriť aj na základe neskoršieho prijatia. Nejde o ústavne konformný výklad tohto ustanovenia, na základe ktorého je platné také písomné vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady, ktoré ukladá nájomcovi kratšiu lehotu, ako je uvedená v zákone. Súd nesprávne interpretoval aj § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka.

e) Nie je ústavne súladné, ak sa krajský súd pokúša zhojiť vadu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá má viesť k zrušeniu rozhodnutia. Krajský súd podal ústavne nesúladný výklad § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože vždy sa vyžaduje odpoveď, prečo súd nevykonal dôkazy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Napadnutému rozhodnutiu krajského súdu potvrdzujúcemu rozsudok okresného súdu sťažovateľ vyčíta nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a ústavne nesúladný výklad hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov, ktoré mali za dôsledok zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

8. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

9. Sťažovateľ proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) z dôvodu namietanej zmätočnosti a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a odklonu od judikatúry. Zmätočnosť odôvodnil tým, že krajský súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia protichodné konštatovania, ktoré ho robia nepreskúmateľným. Konkrétne namietal záver, že požiadavka sťažovateľa na predloženie samotnej nájomnej zmluvy nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona, hoci na druhej strane súd uvádza, že písomné vyhlásenie osoby poskytujúcej náhradný byt, že uzavrie nájomnú zmluvu s osobou vypratávajúcou byt, je potrebné považovať za jednostranný adresovaný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy. Z ďalšieho zmätočného konštatovania, že písomné vyhlásenia obsahovali všetky podstatné náležitosti nájomnej

zmluvy, ako aj vôľu prenajímateľov uzavrieť zmluvu so sťažovateľom, podľa sťažovateľa nemožno určiť, či krajský súd mal na mysli súlad vyhlásení s návrhom na uzavretie nájomnej zmluvy alebo zmluvy o budúcej nájomnej zmluve.

10. Nesprávne právne posúdenie podľa sťažovateľa spočívalo v odklone krajského súdu od judikatúry pri posudzovaní nedostatku v odôvodnení okresného súdu, z akého dôvodu nevykonal navrhované dôkazy, čo zakladá arbitrárnosť jeho rozhodnutia. Za významnú otázku sťažovateľ považoval, či pri absencii údajov, ako je dátum narodenia, rodné číslo a adresa trvalého pobytu, je osoba uskutočňujúca písomný návrh zmluvy označená určitým spôsobom v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie krajského súdu záviselo tiež od otázky, či ide o návrh na uzatvorenie zmluvy, ak osoba predkladajúca návrh sa v jeho obsahu zaviazala po vzájomnej dohode uzatvoriť zmluvu, a teda či je tu jej vôľa byť návrhom zmluvy viazaná. Napadnuté rozhodnutie záviselo aj od otázky, či v prípade uvedenia lehoty v návrhu na uzatvorenie zmluvy podľa § 712c ods. 3 v spojení s § 43a, § 43b a § 43c Občianskeho zákonníka sa pre jeho súlad s vyhlásením podľa § 712 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby táto lehota bola minimálne 30 dní od doručenia návrhu. Napokon za podstatnú otázku sťažovateľ považoval, či podľa § 712a ods. 1 Občianskeho zákonníka má nájomca právo na byt, ktorý je výškou nájmu primeraný výške nájmu vypratávaného bytu alebo primeraný výške nájmu v byte porovnateľnom s vypratávaným bytom, a to podľa výšky nájmu v danom čase a mieste za porovnateľný byt.

11. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že nie je prípustné z dôvodov, že sťažovateľ neopodstatnene namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, a zároveň preto, lebo dovolateľom nastolené právne otázky podľa § 421 ods. 1 CSP nie sú relevantné, čo zakladá procesnú neprípustnosť dovolania.

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozhodnutia krajského súdu z totožných dôvodov, ktoré namieta aj v ústavnej sťažnosti (bod 6), a to podaním dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Toto právo aj využil a o jeho dovolaní najvyšší súd rozhodoval.

13. Vo vzťahu k namietanej zmätočnosti napadnutého rozhodnutia dáva odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu odpovede na námietky sťažovateľa poukazujúce na vnútorný rozpor odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Hoci nereaguje na každý detail sťažovateľovej argumentácie, odpovedá na jeho podstatné námietky zdôraznením zrozumiteľnosti a presvedčivosti odpovede krajského súdu na otázku, aký právny úkon sa považuje za zabezpečenie bytovej náhrady a aké sú formálne a obsahové náležitosti vyhlásenia osoby ponúkajúcej náhradný byt. Najvyšší súd protichodné konštatovania spôsobujúce nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť v tejto súvislosti nezistil. Vecne sa vyjadril aj k podstatnej námietke o tvrdenom neodôvodnení nevykonania navrhovaných dôkazov, ktorú sťažovateľ vytýkal okresnému súdu a v dovolaní ju namieta ako otázku nesprávneho právneho posúdenia veci zakladajúceho arbitrárnosť, pri ktorej riešení došlo zo strany krajského súdu k odklonu od judikatúry.

14. Podľa názoru ústavného súdu je uvedené odôvodnenie najvyššieho súdu dostatočné pre prijatie záveru, že najvyšší súd sa vecne zaoberal dôvodnosťou uplatneného dovolacieho dôvodu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia. Skutočne sa zaoberal podstatnými námietkami sťažovateľa a vyhodnotil ich vecnú opodstatnenosť na podklade obsahu napadnutého rozhodnutia. Neobmedzil sa len na formálne skúmanie podmienok prípustnosti dovolania v tom zmysle, či sťažovateľove

námietky možno podriadiť pod označený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP (ktorý je zároveň dôvodom prípustnosti dovolania). V tejto časti preto ústavný súd odkazuje na uznesenie najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ neoznačil za predmet ústavného prieskumu. V tomto ohľade ústavný súd považuje za primerané požadovať, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napadol aj uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ak si chcel zachovať možnosť preskúmania správneho vysporiadania sa s námietkou zmätočnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Opakované preskúmanie napadnutého rozhodnutia na základe rovnakých argumentov, aké sťažovateľ uviedol v dovolaní, nie je možné aj s poukazom na požiadavku právnej istoty, ktorá v tomto prípade prevažuje nad právom na prístup k súdu, a preto v tejto časti považoval ústavný súd za potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Pri námietkach sťažovateľa, ktorými odôvodňoval svoje dovolanie v časti namietania neprávneho právneho posúdenia veci, ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že všetky sťažovateľom nastolené otázky najvyšší súd posúdil ako irelevantné z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. V tejto časti sa teda najvyšší súd z hľadiska formálneho spôsobu rozhodnutia obmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania. Nie je však možné opomenúť, že z materiálneho hľadiska najvyšší súd zaujal stanovisko ku každej z meritórnych právnych otázok nastolených v dovolaní.

16. Najvyšší súd sa vyjadril konkrétne k otázke absencie identifikačných znakov vo vyhláseniach osôb z pohľadu jej významu, z hľadiska, či touto námietku sťažovateľ odôvodnil odmietnutie uzatvorenia nájomnej zmluvy, a pri zohľadnení dopadu tejto skutočnosti na možnosť sťažovateľa uzatvoriť nájomnú zmluvu. Zaoberal sa stručne otázkou formulovania vyhlásení osôb „*po vzájomnej dohode*“, pri ktorej nezistil namietanie nesprávneho právneho posúdenia sťažovateľom v odvolaní. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu lehoty 30 dní na uzatvorenie zmluvy podľa § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka poukázal na jej zákonné zakotvenie a na neovplyvnenie zániku nároku na bytovú náhradu prípadným odlišným určením lehoty v písomných vyhláseniach. Napokon sa najvyšší súd vyjadril aj k otázke primeranosti výšky nájmu pri náhradnom byte a jej posudzovaniu súdmi.

17. Sťažovateľ svoj nesúhlas s uznesením najvyššieho súdu vyjadril v odôvodnení ústavnej sťažnosti len krátkou poznámkou, že najvyšším súdom identifikovaná zásadná otázka, od ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie, v skutočnosti z objektívneho hľadiska a s ohľadom na meritum veci nie je zásadná. Zásadnou otázkou je to, či samotné ponukové konanie, ktorého výsledkom malo byť zabezpečenie náhradného bytu pre sťažovateľa, bolo v súlade s právnymi predpismi. Ústavný súd vníma takéto odôvodnenie nesúhlasu sťažovateľa s uznesením najvyššieho súdu za úplne nepostačujúce pre pokračujúce spochybňovanie ústavnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu za situácie, ak zároveň sťažovateľ nezahrnul do predmetu ústavnej sťažnosti aj uznesenie najvyššieho súdu. Sťažovateľovi nič nebránilo napadnúť toto uznesenie ústavnou sťažnosťou s argumentáciou, že najvyšší súd sa dopustil ústavne relevantných chýb pri posudzovaní v dovolacom konaní. Táto otázka riešená odvolacím súdom bola z hľadiska meritórneho rozhodnutia zásadnou.

18. Z dôvodu zistenia ústavného súdu, že najvyšší súd vykonal materiálny prieskum a sťažovateľovi poskytol konkrétne odpovede na formulované otázky vzťahujúce sa na nesprávne

právne posúdenie, nemôžu byť rovnaké otázky predmetom ústavného prieskumu, pretože v tej istej veci by mohli popri sebe existovať dve odlišné meritórne rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu.

19. Sťažovateľ teda aj v tejto časti mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozhodnutia krajského súdu z totožných dôvodov, ktoré namieta v ústavnej sťažnosti (bod 6), podaním dovolania a toto právo aj využil a o jeho dovolaní najvyšší súd rozhodoval. Jedine pri námietke uvedenej v bode 6 písm. e) najvyšší súd podriadil korešpondujúcu dovoláciu námietku pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, čo však nemení nič na zistení ústavného súdu, že sa ňou vecne zaoberal a dal odpoveď na podstatný argument sťažovateľa.

20. Podľa názoru ústavného súdu je aj v tomto prípade primeraná požiadavka, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napadol uznesenie najvyššieho súdu, ak si chcel zachovať námietku o nesprávnom právnom posúdení vzťahujúcom sa na napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Opakované preskúmanie napadnutého rozhodnutia na základe v podstate rovnakých argumentov, aké sťažovateľ uviedol v dovolaní, by podľa názoru ústavného súdu nebolo namieste aj s poukazom na požiadavku právnej istoty, ktorá v tomto prípade prevažuje nad právom na prístup k súdu, a preto v tejto časti považoval ústavný súd za potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2021

Libor DULÁ
predseda senátu